

Sygn. akt I CSK 2862/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z wniosku A. S.

z udziałem E. S., Gminy [...], J. P., Skarbu Państwa - Starostwa Powiatowego w W.,
Skarbu Państwa - Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w
Kielcach

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 listopada 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt II Ca 1453/21

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od A. S. na rzecz Gminy [...] kwotę 1 800 zł (jeden
tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 4 listopada 2021 r. Sąd Okręgowy w Kielcach w sprawie II Ca 1453/21 z wniosku A. S. z udziałem E. S., Gminy [...], J. P., Skarbu Państwa – Starostwa Powiatowego w W. oraz Skarbu Państwa – Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Kielcach o zasiedzenie, na skutek apelacji wnioskodawcy i Gminy [...] od postanowienia Sądu Rejonowego we Włoszczowie z 29 czerwca 2021 r. sygn. akt I Ns 57/17 (I) oddalił obie apelacje oraz (II) orzekł,

że wnioskodawca i uczestnicy ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.

Wnioskodawca skargą kasacyjną z 24 stycznia 2022 r. zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w Kielcach z 4 listopada 2021 r. w sprawie II Ca 1453/21, w części oddalającej apelację wnioskodawcy. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w części oddalającej apelację wnioskodawcy i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał orzeczenie lub innemu sądowi równorzędnemu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części i rozstrzygnięcie co do istoty poprzez uwzględnienie apelacji wnioskodawcy w całości, a także o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance oczywistej zasadności skargi, ewentualnie występującym w sprawie istotnym zagadnieniu prawnym.

Uczestnik Gmina [...] w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 2 marca 2022 r. wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie kasacyjne, wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełniała ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jak już wyżej wskazano, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Odnosząc się do pierwszej przesłanki, wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 31 sierpnia 2022 r., I CSK 3436/22).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, skarżący zdaniem Sądu Najwyższego nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, już choćby z tej tylko przyczyny, że nie wskazał przepisów, które miały zostać w sposób oczywisty przez Sąd II instancji naruszone. Ponadto zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentacja skarżącego sprowadza się w zasadzie do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów oraz poczynionych ustaleń faktycznych, na skutek której miało dojść do oddalenia apelacji i odmowy stwierdzenia zasiedzenia pozostałych działek przez wnioskodawcę. Skarżący wskazywał również, na nierozpoznanie zarzutów apelacyjnych dotyczących oceny dowodów i ustalonego stanu faktycznego. Odnosząc się do powyższego, podkreślić należy, iż zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku Sądu II instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20). Ponadto w oczywistą zasadność skargi zdaje się nie wierzyć również pełnomocnik skarżącego, skoro w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazując na potencjalne uchybienia lub zaniechania Sądu odwoławczego

posługuje się wyrażeniami „wydaje się”. Niezależnie od powyższego, skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prezentuje własną ocenę dowodów i stanu faktycznego sprawy przemawiającą za zasadnością stanowiska wnioskodawcy, zamiast wskazać i wykazać, że w postępowaniu przed Sądem II instancji doszło do kwalifikowanego oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, tj. oczywistego naruszenia przepisu jasnego i jednoznacznego, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości.

Przechodząc do oceny wskazanej przez skarżącego ewentualnej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, podkreślić należy, iż powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego – powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości, których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa. Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy, który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2022 r., I CSK 2371/22).

W ocenie Sądu Najwyższego skarżący nie zdołał sformułować w sposób wyżej wskazany zagadnienia prawnego, jak również nie wskazał na powstające na jego tle trudności interpretacyjne oraz nie przytoczył argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen. Ponadto skarżący nie zdołał wykazać, że rozstrzygnięcie zagadnienia będzie istotne zarówno dla oceny skargi kasacyjnej, jak i dla orzecznictwa, ograniczając się do jednozdaniowego skonstatowania, że wyjaśnienie problemu będzie miało znaczenie dla rozstrzyganej sprawy, ale także innych spraw o zasiedzenie. Niezależnie od powyższego wbrew twierdzeniom skarżącego sporządzona w przedmiotowej sprawie mapa opracowana do celów zasiedzenia nie posłużyła do celów stwierdzenia ziszczenia się lub też nie przesłanek samoistnego posiadania, te kwestie – w stosunku do działek widniejących na mapie, objętych wnioskiem o zasiedzenie – Sąd ustalał na

podstawie całokształtu materiału dowodowego w sprawie, a w szczególności dowodów z zeznań świadków.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (pkt 1 postanowienia), nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego (pkt 2 postanowienia) orzeczono na podstawie art. 98 i 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).